Park*

al şimdi bu domuzu biraz sen gezdir
domuzun günahı yok üstünde yazanlardan
ipini gevşek tut saygıyı hak eder boynu herkesin
ve zinhar küçümseme
kibir incitir onun pembe etini

köşedeki dilenci sevmiyor bizi
sabahı öğleden ayıran endişeyi
verevine yürünen geceleri sevmiyor
sözcükler bırakıyoruz avcuna gelip geçerken
everything will be ok... trust us...
sözcükler dilin uyarılmasından başka nedir ki
kozalaklar ve fındık kabuklarıyla şenlenen bir ateşi
ya da sevgilinin küpesinin içinden seyredilmiş bir akşamı özlerken
sözcükler olmayanın uyarılmasından başka nedir
tutkuyla istiyoruz o huzmeleri
yaprakları tersine bir derinlikte deneyen
bedenle ilgisiz bir cinsellikle
bu yüzden kara bir kuş oldu gölgemiz
dallara değil köklere tüneyip durduk
durduk ve durmak bizde biriksin dedik
bir yakın dövüş silahı olarak aşk dedik
öğrendik toprağı suyla harmanlayan simyayı
çünkü bir camgöz gerekti bazılarımıza
çünkü açık yaralara dikiş
o vakte dek perdeliymiş gibi elimiz ayağımız

Parco*

ora il maiale prendilo tu e portalo un po' in giro
lui non ha colpa per le scritte sul suo corpo
tieni lento il guinzaglio il collo di tutti merita rispetto
e non umiliarlo ingiustamente
l'orgoglio ne ferisce la carne rosa

il mendicante all'angolo non ci ama
non ama l'ansia che separa mattino e mezzodì
né le notti camminate allo sbando
passandogli accanto lasciamo le parole nel suo palmo
everything will be ok... trust us...
cos'altro sono le parole se non il risveglio della lingua
un fuoco rallegrato da pigne e gusci di nocciola
nostalgia di una sera osservata dall'orecchino del mio amore
cosa sono le parole se non il risveglio delle assenze
bramiamo con passione quei raggi che filtrano
tra le foglie in una profondità rovesciata
con una sensualità distaccata dal corpo
per questo le nostre ombre divengono uccelli neri
appollaiati non sulle foglie ma sulle radici siamo rimasti a cantare
e lì fermi dicevamo si accumuli in noi la sosta
l'amore sia la nostra arma per il corpo a corpo
abbiamo scoperto l'alchimia di terra e acqua
perché ad alcuni di noi serviva un occhio di vetro
ad altri suture per le ferite aperte
come se fino a quel punto avessimo piedi e mani cuciti

parkta oluşmuş gibi parmaklarımız
bir yol tutup çıkardık mumun can ipliğini

evler buluta girdi al şimdi bu ölümü tekrarla
organlarını bağışlamış bir akordeonun sesi
herhangi bir sokakta duyulabilir
yazan ellerimiz vardır yeraltını ve gerçeği
torture shames us all... save our bacon...
uyanık bir bilincin ağrısıdır dün devrettik
kimse görmezden gelemez bölünüyor atomları hiçin bile
keşfettik yağmura asılınca çalıyor göğün çanı
silmek istiyorlar hatırlıyoruz
ne ayıp bir çiçeğin uluorta açılması
silmek istiyorlar yeniden yazıyoruz
her çağın mürekkebidir kan
dekorlu bardaklardan çay yudumlayanlar
bilmezler kesme taşından akan suyun gri kokusunu
bu yüzden kara bir kuş olduğumuzu söyledik
gölgemizin zamana düştüğü o zerrede
durduk ve durmak bizde biriksin dedik
bir arbalet olarak müzik bir örme zırh olarak dans
hemen mi az sonra mı değişti gülün adı
kargılar ve mızraklarla dürtülen tespih böceklerini
kim sayabildi sayılmaz ki haklılık
bizden geri kalan
bizden çok fazla

kuşlar yok
ama gölgeleri var taşlarda
ölenlerin dirilmediği sıradan bir savaş sonrası
dallara dolanmış rüzgâr çanları
kâğıtlar kurdeleler rüzgâr gülleri

come se nel parco ci fossero spuntate le dita
abbiamo camminato togliendo lo stoppino dalla candela

case inghiottite dalle nubi ora prendi e ripeti questa morte
il suono di una fisarmonica che ha donato gli i suoi organi
lo senti in tutte le strade
avevamo mani per scrivere il sotterraneo e il reale
torture shames us all... save our bacon...
ieri abbiamo preso in carico il peso della consapevolezza
anche nel nulla gli atomi si dividono e nessuno può ignorarlo
abbiamo scoperto, sospesi nella pioggia, che suona la campana del cielo
abbiamo ricordato che volevano cancellarlo
disdicevole il fiore che sboccia sotto gli occhi di tutti
volevano cancellarlo e noi lo riscriviamo
il sangue è l'inchiostro di ogni tempo
chi sorseggia il tè in bicchieri decorati non conosce
l'odore grigio dell'acqua che scorre tra le rocce
per questo dicevamo di essere uccelli neri
nella molecola in cui la nostra ombra cade nel tempo
ci siamo fermati per dire si accumuli in noi la sosta
la musica ci faceva da balestra, la danza da cotta di maglia
il nome della rosa è cambiato proprio allora, o poco dopo?
porcellini di sant'Antonio pungolati con picche e lance
chi ha potuto contare la giustizia, non si può
ciò che di noi rimane
è assai più di noi

non ci sono più gli uccelli
ma solo le loro ombre sulla pietra
un banale dopoguerra da cui i morti non fanno ritorno
campane di vento si aggirano tra i rami
rose di vento, biglietti e nastrini

rüzgâr fazladan bir şeyleri kımıldatsın diye mi süsledik ağaçları
yoksa rüzgârı süsleyemediğimiz için mi
your son is gonna die in the next war... habeas corpus...
dinliyoruz herkes konuştuğu gibidir bir radyo oyununda
üç kadın çok yaşlı bir kadını yıkıyorlar
fazlasıyla hoyrat hırpalaya hırpalaya
sıcak su çözüyor katılaşmış bir aklı
derisinin kat yerlerinde günler
ve sözcükler hayatın uyarılmasından başka nedir
all religions divide... fear builds walls...
kibritin tutuştuğu an kadar yoğun ve süreksizdik
oysa ince adamlardı tüccarlar
gözlerimizden yüzük taşı olur mu bakar bakmaz anladılar
atıldık ateşe elbet semender de değildik
bir çengelli harbe olarak şiir
ve hepsinden evlası gülümsemektir dedik
diren dedik damgaladık onun pembe etini
al şimdi bu domuzu biraz sen gezdir

gezi parkı, 2013

abbiamo adornato gli alberi perché il vento agitasse più oggetti
o perché non potevamo ornare il vento stesso?
your son is gonna die in the next war... habeas corpus...
ascoltiamo ogni voce come in un dramma radiofonico
tre donne lavano una donna molto anziana
con troppa foga crudele la sfregano
l'acqua calda scioglie pensieri incalliti
i giorni intrappolati negli strati della sua pelle
cos'altro sono le parole se non il risveglio dell'esistenza
all religions divide... fear builds walls...
densi ed effimeri eravamo come un fiammifero che s'accende
ma i mercanti erano uomini di gusto
al primo sguardo hanno compreso se dai nostri occhi
si potevano ricavare gemme per anelli
ci hanno lanciati nelle fiamme ma non eravamo salamandre
la poesia era una mazza chiodata
meglio di tutto è sorridere dicevamo
resisti dicevamo e abbiamo marchiato la sua carne rosa
ora il maiale prendilo tu e portalo un po' in giro

Gezi Park, 2013